

**De Klachtencommissie als bedoeld in artikel 10:1 van de Wet Verplichte GGZ,
werkzaam ten behoeve van de Stichting GGzE te Eindhoven,**

is inzake de klacht 2021/056 van:

De heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend in de afdeling Bijzonder Intensieve Zorg, Dokter Poletlaan 72 5626 NC te Eindhoven, onderdeel van GGzE,

tot het navolgende oordeel gekomen.

1. Het verloop van de behandeling van de klacht

De klachtencommissie ontving op 10 november 2021 een klaagschrift, gedateerd 10 november 2021. van de heer XXXX, hierna te noemen klager.

Klager heeft per e-mail van 12 november 2021 aan de klachtencommissie laten weten dat, anders dan in het klaagschrift wordt aangegeven de klacht niet gezien moet worden als een klacht op grond van artikel 10:3, onder f Wvvgz, maar als een klacht op grond van artikel 10:3, onder e Wvvgz. De klachtencommissie heeft deze wijziging abusievelijk niet nagezonden aan verweerster, maar aangezien het verweer zich voldoende richt op de overwegingen die ten aanzien van de beslissing zijn gemaakt, maakt dit voor de behandeling van de klacht niet uit.

Klager heeft zich voor het opstellen van zijn klaagschrift en bij de mondelinge behandeling van de klacht laten bijstaan door mevrouw XXXX, Patiëntenvertrouwenspersoon.

De klacht richt volgens het klaagschrift zich tegen mevrouw XXXX, verpleegkundig specialist en zorgverantwoordelijke van klager.

De klachtencommissie ontving op 3 december 2021 een verweerschrift, gedateerd eveneens op 3 december 2021.

De klachtencommissie was door de veiligheidsmaatregelen die moesten worden getroffen om de verspreiding van het Coronavirus tegen te gaan niet in de gelegenheid om klachten in fysieke aanwezigheid van klager en verweerder te behandelen. De klachtencommissie heeft de klacht daarom via een beeldverbinding behandeld. Klager en verweerders, de personen die hen bijstonden, alsmede de leden van de klachtencommissie en de secretaris van de klachtencommissie hebben deelgenomen aan de behandeling van de klacht via de beeldverbinding. De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 9 december 2021.

Klager is er blijkens de toestemmingsverklaring mee akkoord dat de commissieleden, indien nodig, het dossier inzien, eventueel door middel van fotokopieën.

2. De klacht

De klacht van klager richt zich tegen op het niet nakomen van de verplichting om hem de in zijn zorgmachtiging vermelde zorg te verlenen, door hem, zonder zijn instemming, tijdelijk weg te sturen van de afdeling.

3. Het standpunt van klager

Klager wordt gedwongen naar buiten gestuurd van de afdeling. Klager is opgenomen op deze afdeling. Hij is van mening dat wegsturen van de afdeling geen goede zorg is. Het werkt mee aan zijn persoonlijke teloorgang. Klager heeft een zorgmachtiging. De zorgmachtiging is juist verleend om de persoonlijke teloorgang te voorkomen. Klager heeft meerdere nachten buiten geslapen en overdag buiten moeten zwerven. In het zorgplan van klager is hier niets over opgenomen. Klager heeft er in ieder geval nooit mee ingestemd. Doordat klager niet op de afdeling mag blijven raakt

hij instabiel. Klager is weer verdovende middelen gaan gebruiken door de angsten en de wanhoop die hij daardoor ervaart.

Klager is van mening dat de zorgverantwoordelijke niet had mogen beslissen om hem naar buiten te sturen van de afdeling. Door dat te doen heeft de zorgverantwoordelijke niet voldaan aan de in artikel 8:7 Wvzggz vermelde verplichting om hem de zorg te verlenen die in zijn zorgmachtiging is genoemd, te weten de verplichting tot opname in de accommodatie.

Klager is van mening dat zijn klacht gegrond moet worden verklaard.

Voorts verzoekt klager om hem een schadevergoeding toe te kennen bij een gegrondverklaring van zijn klacht.

4. Het standpunt van de verweerster

De klacht richt zich kennelijk op de beslissing om klager niet te separeren, in te sluiten, of op een gesloten afdeling vast te houden, maar verplicht op verlof te laten gaan.

Klager geeft in zijn klaagschrift aan dat hij sinds anderhalve maand gedwongen naar buiten wordt gestuurd. Dat klager van mening is dat dat geen goede zorg is en leidt tot de persoonlijke teloorgang van klager. Klager geeft aan dat hij meerdere nachten buiten heeft moeten slapen en dat hij overdag buiten heeft moeten zwerven. Klager geeft voorts aan dat daar in zijn zorgplan niets over is opgenomen.

Voorafgaand aan het verplicht verlof zijn er veelvuldig gesprekken gevoerd met klager. De gesprekken zijn vooral gegaan over de last die klager ervaart om gedwongen opgenomen te zijn en in het bijzonder over zijn gebrek aan autonomie binnen een gesloten setting. Klager en diens zorgverantwoordelijke spraken voorts over het gebrek aan toestandsbeeld op dit moment bij een ernstige psychiatrische ziekte, over het gebrek aan passende nazorg in deze en andere regio's maar ook over het herhaaldelijke grensoverschrijdende gedrag bij het gevoel van klem zitten. Klager en diens zorgverantwoordelijke spraken ook over hoe dit zou kunnen worden opgelost. Klager gaf daarbij aan dat hij zoveel mogelijk vrijheden wil. Waarop de zorgverantwoordelijke aangaf dat dat kan, maar binnen de grenzen. De grenzen aan verblijf buiten de instelling zijn, niet meer dan 2 nachten per week (48 uur) vanwege financieel technische redenen en geen gebruik van gedrag-beïnvloedende middelen door klager.

Klager heeft gehoord van de zorgverantwoordelijke dat hij welkom is op de afdeling ook als "hotelfunctie" zolang er geen geschikte nazorg is. Maar op het moment dat er sprake is van grensoverschrijdend gedrag, zoals vernieling, groepsontwrichting, gebruik van gedrag-beïnvloedende middelen en/of het onder invloed daarvan op de groep zijn, van pesten van groepsgenoten en dergelijke wordt klager gevraagd niet op de afdeling te zijn. Wanneer er sprake is van een psychiatrisch toestandsbeeld, zoals een psychotische of manische ontregeling, kan klager zo nodig verplichte zorg krijgen. Als sprake is van grensoverschrijdend gedrag en klager laat zich daar niet op aanspreken moet een keuze worden gemaakt door klager en door de zorgverantwoordelijke om klager of in te sluiten of dat hij naar buiten moet.

Meerdere keren heeft klager aangegeven liever naar buiten te gaan. De keren dat klager dat niet wilde is een inschatting gemaakt van wat de minst ingrijpende maatregel was. Een aantal malen is ook afgewogen om klager niet naar buiten te laten gaan bijvoorbeeld omdat de temperatuur dat niet toe liet.

De zorgverantwoordelijke betreurt het dat klager niet heeft begrepen dat dit beleid is vastgelegd in het behandelplan.

Verweerster is van mening dat zij gelet op de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid juist heeft gehandeld. Klagers gedrag was dermate onveilig en ontwrichtend dat overgegaan moest worden tot het nemen van maatregelen.

Verweerster verzoekt de klachtencommissie om de klacht ongegrond te verklaren.

5. Bevoegdheid van de klachtencommissie om de klacht te behandelen

Op grond van artikel 10:3 onder e van de Wvzgz kan klager over de verplichting van de zorgaanbieder om de in de crisismaatregel, de machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging vermelde zorg te verlenen een klacht indienen bij de klachtencommissie.

De Rechtbank Oost Brabant heeft op 26 mei 2021 de zorgmachtiging van klager van 11 november 2020 gewijzigd ten aanzien van de maatregelen die bij wijze van verplichte zorg kunnen worden getroffen. De zorgmachtiging geldt tot en met 11 november 2021.

De klacht van klager is ingediend bij de klachtencommissie op 10 november 2021, dus voordat de op 26 mei 2021 gewijzigde zorgmachtiging expireerde. De beslissingen waar klager over klaagt moeten derhalve beoordeeld worden in het licht van deze zorgmachtiging.

De klachtencommissie is bevoegd om de klacht van klager te beoordelen voor zover die zich richt op het niet nakomen van een verplichting of beslissing, als bedoeld in artikel 10:3 Wvzgz van voor 11 november 2021.

6. Beoordeling van de klacht

In de Memorie van toelichting op de Wvzgz wordt bij artikel 8:7 het volgende vermeld.

“Artikel 8:7 bevat de algemene verplichting voor de zorgaanbieder om de interventies op het terrein van de zorg die zijn vastgelegd in een zorgmachtiging een crisismaatregel of voortzetting van de crisismaatregel, ook daadwerkelijk te verlenen. In juridisch-technische zin zou mogelijk verdedigbaar zijn dat een dergelijke verplichting niet nodig is, omdat de verplichting gelijk te stellen is met de opdracht om een rechterlijke beslissing uit te voeren. Omdat de zorgmachtiging echter strikt genomen primair alleen legitimeert tot toepassing van dwang die is voorzien in de zorgmachtiging, is met deze bepaling tot uitdrukking gebracht dat de zorgmachtiging ook een verplichting voor de zorgaanbieder in het leven roept. Overigens staat deze verplichting wettelijk gezien los van een financiële aanspraak op zorg. Een dergelijke aanspraak wordt gevestigd door middel van toepassing van financieringsregelingen als de Zorgverzekeringswet en de Wet langdurige zorg.”

In de ogen van de klachtencommissie betekent dit dat artikel 8:7 Wvzgz aan de zorgaanbieder in beginsel alleen een verplichting oplegt om de in de crisismaatregel, de machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging opgenomen vormen van verplichte zorg te verlenen. Immers, een crisismaatregel, een machtiging tot voortzetting van een crisismaatregel of een zorgmachtiging strekt er toe om aan te geven welke vormen van verplichte zorg kunnen worden verleend en niet om aan te geven welke andere vormen van zorg kunnen worden verleend.

Het standpunt van klager is dat de beslissingen van de zorgverantwoordelijke om klager tijdelijk van de afdeling te sturen er op neer komen dat daarmee niet wordt voldaan aan de verplichting die in de zorgmachtiging van klager is opgenomen tot opname van klager in een accommodatie.

De klachtencommissie is bij de mondelinge behandeling van de klacht uitvoerig met verweerster ingegaan op de redenen en het doel van haar beslissingen om klager tijdelijk van de afdeling te sturen. Daarbij is gebleken dat het niet de bedoeling was om klager te ontslaan uit GGzE, waardoor niet langer aan de in de zorgmachtiging van klager opgenomen verplichting tot opname in een accommodatie zou worden voldaan. Verweerster gaf aan dat het wegsturen van klager tot doel had om klager een soort time-out te geven, zodat de rust op de afdeling, die door het gedrag van klager was verstoord, kon terugkeren. Ook in de ogen van de klachtencommissie is door verweerster, ook niet impliciet door klager tijdelijk weg te sturen van de afdeling, geen beslissing genomen om klager ontslag uit GGzE te verlenen. Bij de mondelinge behandeling van de klacht is de klachtencommissie ook gebleken dat het voor klager duidelijk was dat het niet de bedoeling van

verweerster is geweest om klager door hem van de afdeling te sturen, op dat moment tijdelijk ontslag te verlenen.

Dat brengt de klachtencommissie tot het oordeel dat, wat de klachtencommissie verder ook van de beslissingen om klager van de afdeling weg te sturen vindt, er bij die beslissingen geen sprake is geweest van het nalaten van de verplichting die artikel 8:7 Wvvgz aan de zorgaanbieder heeft opgelegd ten aanzien van klager en dat daarom de klacht ongegrond moet worden verklaard.

7. Beslissing

De klachtencommissie verklaart de klacht van klager over het niet nakomen van de verplichting om hem de in zijn zorgmachtiging vermelde zorg te verlenen, door hem, zonder zijn instemming, tijdelijk weg te sturen van de afdeling; **ongegrond**.

8. Schadevergoeding

Klager heeft de klachtencommissie verzocht om hem een schadevergoeding toe te kennen. Omdat de klachtencommissie de klacht van klager ongegrond heeft verklaard, wijst de klachtencommissie dit verzoek af.

Deze beslissing werd genomen in Eindhoven op 9 december 2021 door de klachtencommissie bestaande uit mr. XXXX, voorzitter, mevrouw XXXX, psychiater, en mevrouw XXXX, in aanwezigheid van de secretaris van de klachtencommissie mevrouw XXXX.